



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. K. Z. A.**, státní příslušnost Jordánské hášimovské království,
t. č. bytem v X,
zastoupeného Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou sídlem 737 01
Český Těšín, Masarykovy sady 76/18,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.10.2017 č. j. OAM-580/ZA-ZA11-ZA16-
2017

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1990 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce namítal, že v jeho případě je naplněn azylový důvod uvedený v § 12 písm. b) zákona o azylu. Uvedl, že ve správním řízení poukazoval na obavy o svůj život kvůli

sporům s rodinou své bývalé přítelkyně, přičemž je zřejmé, že útoky na něj ze strany rodiny přítelkyně jsou odůvodněny jeho palestinským původem. Útoky zahrnovaly rozbití jeho obchodu a také střelbu po domě a po autech, vedly také k postřelení jeho bratra. K tomu docházelo opakovaně. Vyjma prvního případu se vždy obracel na policii s žádostí o pomoc. Ta reagovala důrazněji teprve při posledním útoku, kdy cílem napadení nebyl pouze on sám, ale také jeho zaměstnanci. Postup policie tak lze označit za liknavý. Pravděpodobnost, že útoky budou pokračovat i po jeho návratu do státu původu, je tak poměrně vysoká.

2. Žalobce dále uvedl, že přestože má primárně za to, že u něho jsou dány důvody pro udělení azylu, nesouhlasí ani se způsobem, jakým správní orgán posoudil naplnění důvodu pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že problémy, které měl od roku 2012 s rodinou své tehdejší přítelkyně nelze považovat za hrozbu vážné újmy. Stejně tak nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s otázkou jeho diskriminace pro palestinský původ. Právě tato skutečnost byla důvodem, proč rodina jeho tehdejší přítelkyně se sňatkem nesouhlasila. Žalobce vyslovil přesvědčení, že příkoří, kterým je vystavován pro svůj palestinský důvod, je třeba posuzovat komplexně a naplňují definici „ponižujícího zacházení“ a tedy vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť v něm vyvolávají pocit strachu a méněcennosti.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, předeslal, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, posoudil žalobcem uváděné problémy s rodinou jeho tehdejší přítelkyně. V této souvislosti žalovaný poukázal na to, že aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, musí být v souladu s ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalovaný zdůraznil, že v průběhu správního řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by skutečnosti ve smyslu výše uvedeného naznačovaly. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že původci jeho tvrzeného pronásledování byly soukromé osoby. Žalobce vždy nahlásil útok na své obchody a jejich poškození policii, která vždy pachatele zadržela. S pachateli posledního útoku, kdy došlo i ke zranění pracovníků, které žalobce zaměstnával, probíhá soudní řízení. I přes údajné propuštění pachatelů prvních dvou útoků na obchody žalobce po pár dnech, aniž by žalobce vysvětlil, co bylo oficiálním důvodem jejich propuštění, nelze dojít k závěru, že by žalobci nebyla ve vlasti jeho původu poskytována ze strany státních orgánů ochrana nebo pomoc či tato byla neúčinná. Skutečnost, že v zemi původu žalobce existují problémy v oblasti dodržování zákonů či nižší efektivnost pomoci ze strany policie ve věci případných problémů se soukromými osobami, ještě samo o sobě nedokládá, že by se žalobce nemohl domáhat pomoci, či že by jim státní orgány nemohly poskytnout účinnou ochranu. Žalovaný rovněž zdůraznil, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti ochrany v zemi původu leží na straně žalobce a rovněž je nutné, aby se žadatel o azyl pokusil své problémy řešit využitím reálné

dostupných prostředků k dosažení ochrany svých práv u státních orgánů země původu. Žalovaný v daných souvislostech odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný setrval na svém právním názoru vysloveném v rozhodnutí a námitku žalobce z důvodu obav z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, či hrozící vážné újmy dle § 14a zákona o azylu považuje za mylnou. Žalovaný citoval např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 99/2017-28 a rovněž uvedl, že Nejvyšší správní soud v minulosti jednoznačně konstatoval, že je třeba, aby žadatel vyčerpал reálně dostupné prostředky ochrany, tj. využil všechny takové prostředky, které má v zemi původu reálně k dispozici a které jsou způsobilé účinnou ochranu zajistit. Z tohoto pohledu je lhotečné, zda se žadatel o nápravu vůbec nepokusil, nebo zda tak učinil, ale zůstal na půli cesty a využil pouze některé z dostupných prostředků. V obou těchto případech má možnost získat ochranu v zemi původu a nemůže se tedy jednat o důvod, pro který by mu měla být udělena mezinárodní ochrana, konec citace.

4. Žalovaný poukázal také na to, že žalobce v době po roce 2012 dle přechodových razítek ve svém cestovním pase opakovaně vycestoval z vlasti a do Jordánska se vracel, aniž by měl při přechodu státní hranice jakékoliv problémy. V této souvislosti zdůraznil, že musí poukázat na žalobcovo prohlášení, že i přestože byl v zahraničí a měl již problémy s rodinou K., nepožádal o mezinárodní ochranu v zahraničí, poněvadž měl ve vlasti obchody a práci. Nelze tedy dojít k závěru, že jím deklarované problémy s rodinou své tehdejší přítelkyně dosahovaly takového charakteru a intenzity, kvůli kterým v současné době žádá o mezinárodní ochranu, pokud se opakovaně vracel zpět do místa, kde měl být údajným problémům vystaven. V případě potřeby může žalobce využít i institut vnitřního přesídlení, v čemž mu dle zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických z roku 2016 a Informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky nic objektivně nebrání.
5. K tvrzené diskriminaci pro palestinský původ žalovaný odkázal na informace, které shromáždil během správního řízení a které popisují, že v Jordánsku dochází k diskriminaci Palestinců, jedná se o Palestince, kteří jsou původem z Pásmu Gazy a přišli do Jordánska po roce 1967, nebo se jedná o Palestince bez státní příslušnosti, kteří žijí na území Jordánska, jsou diskriminováni na trhu práce a je jim upírán přístup k sociálním službám. Palestincům z Pásmu Gazy byl upírán i přístup k veřejné pomoci nebo k veřejným zdravotním službám. Žalovaný poukázal na skutečnost, že po údajném napadení členy rodiny své tehdejší přítelkyně byl žalobce ošetřen ve státní nemocnici, byla mu po 3 dny poskytována lékařská péče, i po autonehodě mu byla poskytnuta lékařská péče. K žalobcem uvedenému dalšímu příkladu diskriminace jeho osoby, kdy měli být pachatelé útoků na jeho obchody po několika zadržení policií propuštěni, žalovaný uvedl, že žalobce nesdělil žádný oficiální důvod propuštění těchto pachatelů. Žalovaný zdůraznil, že policie nebo další jordánské státní orgány nebyly v těchto případech nečinné a v posledním případě napadení obchodu žalobce byli pachatelé postaveni před soud a souzení. Dle žalovaného nelze dojít k závěru, že by žalobce byl vystaven jakémukoliv chování ze strany jordánských úřadů, které by bylo možné považovat za cílenou diskriminaci nebo za jakoukoli formu pronásledování jeho osoby na základě jeho národnosti ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný vyslovil názor, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobcem v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu § 14a, § 14b zákona o azylu a neshledal, že by v jeho případě byly dány důvody pro jeho udělení.

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
7. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 18.7.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. 21.7.2017 poskytl údaje k této žádosti a sdělil, že je arabské národnosti, nemá žádné politické přesvědčení, vyznává sunnitský islám, je svobodný a bezdětný. Jeho posledním místem bydliště bylo v Jordánském městě Irbid. Na území ČR přicestoval naposledy 18.7.2017 letecky v rámci transferu ze Švédska. Z Jordánska cestoval letecky do Kyjeva, tam přestoupil na linku do Prahy, po 3 dnech v Praze pokračoval letecky do Švédska. Pak byl letecky transferován ze Švédska v rámci Dublinského řízení do České republiky. Na území jiných členských států EU nepobýval. V roce 2013 a dvakrát v roce 2014 byl pracovníčně v Číně, v roce 2015 navštívil kamaráda v Súdánu. O mezinárodní ochranu požádal v roce 2017 ve Švédsku. Ke zdravotnímu stavu sdělil, že po autonehodě má dráty v levé a pravé noze, jinak je zdravý. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uvedl, že v Jordánsku se seznámil s jednou dívkou, chtěl si ji vzít, ale rodina to nedovolila, protože on je po rodičích Palestinec, i když se narodil v Jordánsku. Rodina přítelkyně jsou původem Jordánci. S rodinou přítelkyně měl problém, rozbili mu obchod, stříleli po něm, chtěli jej zabít. S žalobcem byl následně 21.7.2017 proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Co se týče zjištění z tohoto pohovoru, pak ta jsou uvedena velmi detailně na straně 2 až 4 napadeného rozhodnutí a soud v podrobnostech na tato zjištění, která korespondují s obsahem správního spisu, odkazuje.
8. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobce o jeho život z důvodu problému s rodinou jeho tehdejší přítelkyně, poněvadž je Jordáнец palestinského původu.
9. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Jordánsku. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel jednak především z výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, konkrétně z Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 ze dne 12.1.2017, Výroční zprávy Freedom House 2016, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Jordánsku za rok 2015 ze dne 13.4.2016, Informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky, JOR 104860.E, ze dne 9.5.2014, Zprávy Minority Rights Group International 2016, Jordánsko – Palestinci ze dne 19.1.2017.
10. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že žalobce byl se všemi podklady seznámen dne 18.9.2017. Žalobce projevil zájem podrobněji se seznámit s obsahem Informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky, čemuž bylo vyhověno. Poté žalobce sdělil, že se nechce ke zprávě nikterak vyjádřit. Na otázku, zda navrhuje doplnění podkladů pro rozhodnutí, zda se chce vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití, žalobce odpověděl záporně. Na dotaz, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní

orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce odpověděl, že hodlá doložit lékařskou zprávu, kterou obdržel po autonehodě a také policejní záznam o útoku na jeho obchod a pokusí se doložit i další zprávy např. od soudu, týkající se okolností útoku na jeho obchod. Správní orgán po domluvě s žalobcem mu stanovil lhůtu pro doručení těchto podkladů, do 2.10.2017. Ze správního spisu plyne, že do uvedeného data ani ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalobce žádné další podklady správnímu orgánu nedoložil. Co se týče zjištění z podkladů rozhodnutí výše citovaných, soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž zjištění z těchto podkladů odpovídají jejich obsahu a jsou správná.

11. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
12. Žalobce v žalobě uvádí, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že u něho nejsou dány důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce správnímu orgánu sdělil, že o mezinárodní ochranu žádá, neboť se obává o svůj život kvůli sporům s rodinou své tehdejší přítelkyně, poněvadž on je palestinského původu. Soud sdílí názor žalovaného, že nelze dospět k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu výše citovaného, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobcem tvrzené skutečnosti, jimiž zdůvodňoval žádost o udělení mezinárodní ochrany, nespádají pod výčet důvodů pro udělení azylu, vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu a tedy ani v § 12 písm. b) zákona o azylu, jež je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit, jak zcela přiléhavě uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Mezinárodní ochranu ve formě azylu lze v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o azylu udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví, náboženství či příslušnost k určité sociální skupině nebo se takového pronásledování obává v případě svého návratu do země státní příslušnosti. Ani soud v případě žalobce takovéto skutečnosti neshledal.
13. Co se týče žalobcem uváděných problémů s rodinou jeho tehdejší přítelkyně, která se po roce a půl jejich intimního vztahu, který drželi v tajnosti, o něm v průběhu roku 2012 dozvěděla, načež byl žalobce následně fyzicky napaden a musel být 3 dny hospitalizován, členové rodiny přítelkyně stříleli po jeho domě, došlo k postřelení i bratra žalobce a celkem byly atakovány jeho 2 obchody, souhlasí soud s názorem žalovaného, že aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, musí být v souladu s ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je

cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování může být i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

14. Soud sdílí závěr žalovaného, že v průběhu správního řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by skutečnosti ve smyslu výše uvedeného naznačovaly. Původci tvrzeného pronásledování byly soukromé osoby a tyto v žádném případě nelze označit za státní orgán, stranu nebo organizaci ovládající Jordánsko nebo podstatnou část jeho území, což je podle § 2 odst. 6 zákona o azylu podmínkou k tomu, aby se dalo hovořit o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný správně akcentoval také tu skutečnost, že žalobce vždy nahlásil útok na své obchody a jejich poškození policii, která pachatele zadržela a s pachateli posledního útoku, kdy došlo i ke zranění pracovníků, které žalobce zaměstnával, probíhalo soudní řízení. Co se týče údajného propuštění pachatelů prvních dvou útoků na obchody žalobce, také soud ve shodě s žalovaným poukazuje na to, že žalobce nevysvětlil, co bylo oficiálním důvodem jejich propuštění a z této okolnosti nelze dovozovat, že by žalobci nebyla v zemi jeho původu poskytována ze strany státních orgánů ochrana nebo pomoc. Soud rovněž ve shodě s žalovaným nemůže pominout, že žalobce sám uvedl, že i přestože byl v zahraničí a měl již problémy s rodinou své tehdejší přítelkyně, nepožádal o mezinárodní ochranu v zahraničí. Přitom z jeho údajů v cestovním pase plyne, že opakovaně vycestoval z vlasti a do Jordánska se vracel, aniž by měl při přechodu státní hranice jakékoliv problémy. Tvrdil-li žalobce, že o mezinárodní ochranu v zahraničí nepožádal, poněvadž měl ve vlasti obchody a práci, shodně s žalovaným i soud dospěl k závěru, že jím tvrzené problémy s rodinou tehdejší přítelkyně, nedosahovaly takového charakteru a intenzity, kvůli kterým v současné době žádá o mezinárodní ochranu, pokud se opakovaně vracel zpět do místa, kde měl být údajným problémům vystaven.
15. K tvrzené diskriminaci žalobce, poněvadž je palestinského původu soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí na stran 6 a souhlasí se závěrem žalovaného, že na základě zjištění, ať již z výpovědi žalobce, tak z pokladů rozhodnutí výše citovaných, nelze dojít k závěru, že by žalobce byl vystaven jakémukoliv chování ze strany jordánských státních úřadů, které by bylo možné považovat za cílenou diskriminaci nebo za jakoukoli formu pronásledování jeho osoby na základě národnosti ve smyslu zákona o azylu. Správní orgán zcela přílehavě poukázal v těchto souvislostech na skutečnost, že žalobci byl bez problémů vydán oficiální cestovní pas jordánskými úřady, na který několikrát vycestoval ze země a opět se vracel zpět do vlasti, byla mu poskytována lékařská péče, ať již poté, co byl napaden členy rodiny jeho tehdejší přítelkyně, či po autonehodě. Z podkladů rozhodnutí rovněž neplyne, že by existovala jakákoliv zákonná norma zakazující sňatky mezi „původními“ Jordánci a Jordánci palestinského původu. Soud uzavírá, že závěr žalovaného, že v případě žalobce nebyl shledán při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl mu z tohoto důvodu nebyl udělen, je správný.
16. K žalobním námitkám ohledně neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, krajský soud uvádí, že doplňková ochrana se udělí

cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není schopen z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona dle odst. 2 písm. b) považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Dle názoru soudu správní orgán posoudil individuální situaci žalobce na základě jeho tvrzení, které konfrontoval s informacemi získanými z různých zdrojů, které jsou součástí správního spisu, a soud se s jeho závěry ztotožňuje. Za skutkového stavu, jak byl zjištěn správním orgánem, nelze dospět k závěru, že by státní orgány v Jordánsku nebyly schopny poskytnout mu ochranu před způsobením vážné újmy soukromými osobami. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že pokaždé, když se žalobce obrátil na policii, tato konala a pachatele zadržela. Po posledním útoku na žalobcův obchod byli pachatelé postaveni před soud a souzeni. V daných souvislostech lze zopakovat také výše uvedená zjištění, totiž že žalobce od začátku problémů s rodinou své bývalé přítelkyně vycestoval opakovaně do zahraničí a vracel se zpět do vlasti do míst, kde měl tvrzené problémy, kvůli nimž v současné době požaduje mezinárodní ochranu. Je tak zjevné, že žalobce nepovažoval své problémy za natolik závažné. Žalobce ani nevyužil možnosti vnitřního přesídlení, v čemž mu podle zprávy Ministerstva zahraničí USZ z roku 2016 a zprávy Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky nic objektivně nebrání. Žalovaný závěry, které jej vedly k rozhodnutí o neudělení azylu podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, podrobným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil na straně 9 až 10 napadeného rozhodnutí. S těmito závěry se krajský soud zcela ztotožňuje, a proto na uvedené závěry také v podrobnostech v plném rozsahu odkazuje.

17. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
18. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.
19. Pro úplnost soud uvádí, že neprovedl žalobcem předložený důkaz listinou, která dle jeho podání z 30.1.2018 má prokazovat újmu, jež mu hrozí v případě návratu do země původu, přičemž tato listina je vyhotovena v arabském jazyce, neboť žalobce přes výzvu soudu uvedená velmi obecná tvrzení nedoplnil, neuvedl konkrétně, k jakým tvrzením navrhuje provést důkaz předloženou listinou, nedoplnil ani kým a kdy byla tato listina vydána a kdy a jakým způsobem se dostala do jeho dispoziční sféry. Zástupkyně žalobce poté, co požádala o prodloužení lhůty k doplnění potřebných údajů dle výzvy soudu, čemuž jí bylo vyhověno, následně podáním doručeným soudu 5.3.2018 sdělila, že výzvě soudu nemůže vyhovět, jelikož jí žalobce potřebné doplňující informace ani v dodatečné lhůtě neposkytl. Za tohoto stavu, kdy absentovala tvrzení žalobce k navrhovanému důkazu, soud je pro nadbytečnost neprovedl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28.03.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně